

POAHZAJ BÓH

ČAS OPÍS EVANGELSKÍCH SERBOŮ

2. číslo

Budyšin, februar 1971

Lětnik 21

Hrono na mały róžk 1971

Jězus rjeknje: Štóz wolu čini mojeho Wótca, kiž je w njebjesach, tón je mój bratr, moja sotra a moja mać. Mat. 12, 50

My dyrbymy wědźec, w kajkej situaci je naš Knjez Jězus tuto słowo prajil. Jeho wučomnicy a druzy ludžo, mjez nimi tež farizejscy, su so wokoło Knjeza zhrmadžili. Wón rěči dušepastyrce z nimi. A při tym něchtó přišedši wot wonka jemu praji: „Hlej, twoja mać a twoji braća steja wonka a chcedža z tobu porěčec.“ Njedyrbjeli my wjesoly wothlós pola Jězusa wočakować? Njedyrbjal wón rjec: „Moji lubi, ničo za zło, hdyž nětko přestanu rěčec. Ja chcu nětko k swojim přiuznym hić, zo bych jich postrowil a so wobhonil, što na wutrobje maja.“ A kóždy dyrbjal to tež rozumić, zo je jeho winowatosć jako syn a bratr, k nim wuńc. Wón pak to wotpokaza a pola wučomnikow a přisluškarjow wostanje. Njeje to spodziwne? My pak dyrbymy wědźec, zo či, kiž Jězusej w swojbyje najbliže steja, jeho mać, braća a sotry, jeho wjacé njerozumja, haj zo so woni boja, zo by jich syn a bratr strowy rozum zhubil, a zo chcedža jeho z mocu k sebi ćahnyć a jeho dźeržec. Tak daloko dže ponižowanje Božeho syna na zemi! A Marja dyrbi wěrnosć toho nazhonić, štož bě jej stary Simeon w templu prajil: „A budže so mjeď přez twoju dušu drěc!“

A tak wě naš Knjez, zo dyrbi tu bóle swojemu njebjeskemu Wótcej poslušny być hač ćłowjekam, a byrnjež so jedna wo mać a bratrow; přetož štož woni sebi žadaju, je přećiwu Božej woli. A tak móže a dyrbi wón tež prajic, pokazujo na swojich wučomnikow, swojich wěrných přiuznych: „Štóz wolu čini mojeho Wótca w njebjesach, tón je mój bratr, moja sotra, moja mać!“

Wšě ćlowske styki w swojbnym žiwjenju w česćach! Ale nimo a wyše toho slišamy do drugeje swójby. To je „familia Dei“, swójba Boha a Božich dźěci. Přeco zaso smy to na zeńdženjach a zjězdach našeho Serbskeho cyrkwinskeho dnja nazhonili a zwuraznili: „My smy wulka swójba!“

A tola, hdyž smy my to tak zwěsćili, njeje to jenož wuraz wulkeje horliwosće, ale akt poslušnosće; přetož jenož z tym wuměnjnjom do teje wulkeje swójby Božich dźěci, hdžež je Jězus sam wulki bratr, slišamy, hdyž smy zwólniwi a hotowi, Božu wolu činić a po jeho přikaznjach žiwi być. Štóz so ma k Božej wěcy a jeho wosadže, dyrbi so tež měć po Božej woli. Jězus sam je nam při tym krasny přikład a sćerpliwy pomocnik!

Hdyž ćežko či je, prjedy du,
chcu swěru pomhać tebi.
W bitwje, kiž sam započnu,
chcu wobroćić so k tebi.

La.

Skradžu schowany

Jan Amos Komenský 1592–1670

Hněw a bolosć zajětrěštej Komenskemu krej. Spominajo pak na swoje poselstwo, stupaše napřečo wšej slabosći ze swojim samsnym přikładom a wěrješe, zo móže na tajke wašnje swojej wokolinje dać pomoc abo tola sćerpliwość a dowěru, hdyž njebě nihdže žana móc widźec, kotraž by njesmilnym dobywarjam móhla zadžěwać. Komenský měješe prawje.

K njemu chodžachu po nowu nadžiju abo tola po tróšt. W Brandýsu běše wjele wopuščených žonow. Jedna z nich, Cyrilowa, kotrejež muž bě jako biskop Bratskeje Jednoty stajil Friedrichej z Pfalz česku krónu na hłowu, prošese Komenskeho, zo by jej a druhim pomhał nosyć jich zrudobu. Wón da jej wotmołwu z knižku „*Twjerdy hrod je mjeno*

Knjeza“. Bratskej ćišćerni w Praze so poradži, ju tajnje wudać.

Mjez duchownymi, kotřiž běchu do Brandýsa wučekali, bě Komenský jedyn z najmlódsich, ale jeho mjeno sej wažachu přeceljo, a wono bě znate pola njepřecelow. Hdyž kejžorscy přińdžechu, dyrbješe Komenský čekać do drjewjaneje čežki pod lěsom a tam so chowaše spody špundowanja małeje pincy. A raz dyrbješe hišće dale hač do budki lěsnych dźělačerjow, wo kotrejež ani ludžo w měsće ničo njewědžachu.

To běše chude žiwjenje. Často z hlodom tradaše. Stajnje pak bě w stysknosćach před přeradžnjom. Komenskemu wšak bě tež lubo, zo móže so na chwile wróćo sćahnyć do samoty. Kak móhl wón stajnje napominać k woporam a k poniž-

nosći, hdyž jeho znutřka žerješe bolosć? Druhich wón tróštowaše, kaž jemu to kazaše jeho cyrkwinska a ćlowska winowatosć, ale přećiwu sebi samomu bě tak dočista sprawny. W samotnych chwilach steješe sebi sam napřećiwu, wón, tón čućiwy, sebi samomu, tomu njesmilnemu.

Hdyž so čorna nóc lěhaše na budku, ćišćachu so přez zawrjene durje a wokeńcy zrudne mysle. Za nim bě přišla zańdženosć, zrudna nic jeno, dokelž bě so tak wšelke stało, ale dokelž bě z njej tak wjele pochowane.

Hdy by měř byl, kak by móhla jeho šula rozkćec?

Hdy by móhl wo swojim wašnju wuwučowanja rozprawjeć, cyle wěsće bychy tež druge bratske šule jo přiwzali. Wón by za nje přihotował šulske knihi.

Za to dyrbješe slyšec, kak běchu jeho knihi a rukopisy na Fulnekskim torhošću zjawnje spalili. W duchu widžeše palace šćěpowcy – a jeho dźěci při tym pomhachu!

A što bě z jeho dźěsćomaj? Čehodla njesmědžeše jeju žiwjenje rozkćec? A Madlena, dobra, njewinowata?

Kak wjele tajkich čistych a bohabožnych Madlenow je dyrbjalo swoje žiwjenje zhubić pod rukami tych, kotřiž Boha njeznajachu, kotřiž ze swojimi skutkami to hanjachu, za čož běchu wojwaja wuposłani. Hanjene, ale pócćiwe maćerje hinychu. Holiča, runje hakle dorosćene, hinychu pod čwělemi. Cyly kraj so přeměni do pohrjebnišća. A čma přiběraše. A wot nihdže njeswitaše žana nadžija, wot nihdže njemóžeše so wočakować žaneje pomocy... ani wot njebjes?

A hdyž Jan Amos na chwilu wusny, tak jeho wubudži haŕza, kotraž prasny do třěchi. Z wulkimaj wočomaj hladaše do čmy. Jenož zahubu widžeše. Z třepotacej ruku masaše za Bibliju. Zawsćići sej lampku. Stysknje pytaše, hdže by tróšta namakał. Zwučene porsty wočinichu knihu Jezajasa. Jeho lud bě tehdom runje w tajkim wotročkowstwje. Jeho hiós pak njewomjelkny z bosjocu: Wón drje wěšćeše nuzy, ale slubi tež skónčne dobyće – a jeho wěšćenje so dopjelni.

Dyrbješe wón być Jezajas českeho naroda?

Jan Amos položi swoje wobličo na ruce, a nochće so zarychu do čofa. Štó móžeše hišće wěric? Jeho duša bě rozdrěta.

Kaž hižom wjacekróć, spyta ju zaso ze swojim pjerom změrować. Přeješe sej, zo by sam wo sebi wěrnosć do-

w Budyšinje je je přetwarila. My mamy wšelake nowe jasne hlasy. Wobnowjenje našeje cyrkwy hišće skónčene njeje. Restawrować ma so hišće renesančný pomnik wonka při Lejnianskej loži a wobrazy Jezusa a štyrjoch scénikow na klětce. Bohužel je nas Institut pomnikow w Drježdžanach cyle wopuścił. Wšitke druhe twarske firmy a rjemjeslnicy su kručje po postajenym a wučinjenym terminje džělali. Skónčnje słuša Bohu džak za wšitko, štož móžachmy z pomocu a z woporniwošću wosadnych dokonjeć, Bohu k česći a našim křesćanskim Němcam a Serbam k wužitku! La.

Michalska wosada w Budyšinje

W zańdženym léce je so wukřičilo 59 (1969: 43) džěci. Konfirmowali smy 62 (43) džěci a 9 (1) dorosćenych. Wot 23 (35) připowědanych porow bu tu 18 (22) wěrowane. 128 (112) zemrětych wosadnych bu křesćansce pochowane. Spowědnych běše 1885 (1934), 411 muži a 1474 žonow. 43 (42) króć smy po kemšach spowědz swječili a 80 (89) króć w domach. Serbskich spowědnych běše 53 (62). — Woprowali su naši wosadni za krajnocyrkwińske kolekty 3586,— hr, za wosadne kolekty na kemšach a w bibliskich hodžinach 10687,— hr, za „Chlěb za swět“ 2650,— hr a za wutwarjenje a wobnowjenje Michałskeje cyrkwy 20139,— hr. — Hižo 7 lět su nětko lubi wosadni kóžde léto někak 20000,— hr dobrowólnje woprowali. Džak, wutrobný džak wšem za tajku swěrnú woporniwošć! Bóh chcyl dać, zo tež tuto léto někak dopředka přinđžemy. Trěcha bu krótko do přenjeho zmjerzka dokryta! Džak budž Bohu! To pak běše pruha sčerpliwosće! Byrnjež nětko murjerjo znutřka cyrkwy džělaju, so nam zyma njelubi. Hladamy pak z nadžiju dopředka.

Njech pohladamy tež wróćo. Před sobu mam statistiku konsistorialneho zarjada Hornjeje Lužicy z léta 1849. Tehdy słušeše do Michałskeje wosady 5139 wosadnych, džensa někak 9000, tehdy 34 wsow, džensa 39. Najwjětša wjes běše Židow z 2076 wobydlerjemi. 13 burow tam běše. Druzy běchu rjemjeslnicy a džělaćerjo — bohaći a chudži. Hospodarske wobstojnosće tam najlěpše njeběchu. Bjez džiwa, zo měješe tam cholera w léce 1866 žalostne žně. Jenkecy mějachu 236 wobydlerjow, Wulki Wjelkow 217, Dobruša 208, Delnja Kina 197, Čichońca 176, Cyžecy 150 (najskeřje hromadže z Bošecami, kotrež stejachu pod Cyžečanskim knježim klubom), Małsecy 133, Bórk 132, Brězow 131, Hněwsecy 129, Lubochow 112, Hornja Kina 108, Zajdow 108, Wownjow 107, Mały Wjelkow 103, Bobolcy 97, Wuricy 90, Trěłany 90, Ratarjecy 83, Čemjercy 73, Scějecy 72, Bozankecy 53, Rabocy 47, Zrěšin 47, Přišecy 41, Torońca 34, Wysoka 31 (kotraž tehdom do Michałskeje wosady słušeše), Jaseńca 20, Kralowski Młyn pola Delnjeje Kiny 11. Přirunajo tele ličby z džensnišimi, widźimy, kak su so wšě wsy powjetšile. Někotre su wo wjele króć wjetše: Wuricy, Trěłany, Ratarjecy a druhe. Zajimawe je, zo mějachu wsy

z wulkimi burškimi statokami poměrnje mało džěci.

Do Židowskeje šule chodžachu 338 džěci. Dwaj wučerjej tam rozwučowaštaj w 4 rjadownjach. P. A.

Hučina: Křćenjow 7, konfirmandow 15, wěrowanjow 6, pohrjebow 13, spowědnych 198 (mjez nimi 17 na serbskich spowědžach).

Dobrowólne wopory: kolekty: 4362,— hr, zběrki na hasach: 1070,— hr, za chudych na zemi: 1255,— hr.

Huska: Křćenjow 24 (26), konfirmandow 37 (24), wěrowanjow 7 (14), pohrjebow 43 (38), spowědnych 942 (800).

Hrodzišćo: Křćenjow 17 (18), konfirmandow 14 (19), wěrowanjow 5 (7), pohrjebow 13 (13).

W Bělej Horje je w domje „Eben Ezer“ na město sotry Heleny Urbanec stupiła sotra Helena Ottec.

Sotra Helena Urbanec bě na serbskich fararjow na našim kublanskim času a našich słowjanskich hošći lubje hospodowała. Jej so wutrobnje džakujemy za wšu lubošć a nowu sotru wutrobnje prosymy wo samsnu přichilenosć a podpěru.

Minakał: We wosadnym žiwjenju njeje nam zašle léto wjele přeměnjnjow přinjesło. Njedźelske Bože služby zwonka Božeho doma su pola nas zrědka.

W léce 1970 je so naša wosada 103 razow pod Božim słowom zhromadźila: 58 raz na němiskich kemšach, 23 raz na serbskich kemšach, 22 raz na kemšach za džěci. Wopyt na kemšach za džěci je přeco zwjeselacy.

Křćenjow bě 20 (19) — (11 hólcow a 9 hólcow), konfirmandow bě 23 (25), wěrowanjow mějachmy 9 (5).

6 jubilejnym poram móžeše wosadny farar Bože słowo a žohnowanje na dalši puć sobu dać. Zwjetša bě při tutej jubilejach pozawnowy chóh přitomny.

Zemřěło je w našej wosadze 22 wosobow (23), 15 žonow a 7 muži. Mjez zemrětymi běchu zaso někotři serbscy bratřa a sotry. Tak je Bóh Knjez našu lubu a swěrnú serbsku sotru Marju Gerberowu rodž. Schneiderek z Minakał w 91. léce jejneho žiwjenja wotwolał.

Na kolektach při Božich službach je so nazběrało 5367,— hr, za našu wosadu 4188,— hr a za krajnocyrkwińske zběrki 1179,— hr. Při zběrkach na drohach je so za cyrkwińske twarjenja nahromadźilo 756,— hr a za znutřkowe misionstwo 776,— hr.

Tež žnjowodžakny swjedenž bě wuraz woporniwošće. Nic jenož, zo so wjele wjace hač tysac hriwnow w pjenjezech nawda, ale k tomu nas překwapi Křesćanska žónska služba w Chrosće, do kotrejež tež žony z Łomska słušeja, ze štyri wěrowanskimi stólcami za naš Boží dom a z tepichom za srjedźnu chódbu.

Wosebje zwjeselace za našu wosadu je, zo móžeše so wosyroćene kěbětárstwo znowa wobsadźić. W meji 1970 přewza tutu službu Weberec swojba z Drobow. Wona dósta by-

djenje na farje, kotrež měješe dotal kantor Herc. Naša wosada je jara džakowna, zo je kantor Herc nam a našemu Božemu domej swěrnú wostał, hačrunjež nětk w Chwaćicach bydli. Wón nawjeduje dale tež naš pozawnowy chóh, kotryž je založil.

Skónčnje chcemy tež hišće na to pokazać, zo je pola nas na sto abonentow „Pomhaj Bóh“. Wudowa našeho njezapomniteho kěbětárja Hermana Henča ma z 28 eksemplarami, kotrež z tajkej lubošću a swěrnosću roznošuje, najwjětšu ličbu.

Naša wosada ma tež wulke plany. W léce 1972 změjmy jubilej 650 lět Božeho domu. Tón chcemy hódnje woswjećić. Z tutej přičiny smy sej předewzali, cyrkwej hižo lětsa znutřkownje wobnowić. Dale nadžijamy so, zo budžemy bórže móc swoje zwony elektrifikować. Njech je nowe léto nowy a žohnowany započatk. Bóh daj nam k tomu přeco prawu wěru a móc. Feustel

Hodžij: Statistika na léto 1970: Křćenjow 45 (56), konfirmandow 40 (47), wěrowanjow: 14 (24) — k tomu 5 zwonka našeje wosady, pohrjebow 70 (56).

Z cyrkwe wustupichu 6 muži, 7 žonow a 1 džěćo. Do cyrkwe zastupištaj 2 mužej.

Wob léto mějachmy 108 kemšow (14 serbskich, 7 lěsnych Božich službow), 106 kemšow za džěci, 8 předowanjow za džěci na kemšach, 67 Božich wotkazanjow (1 serbske). K Božemu blidu poby 685 muži a 1321 žonow, dohromady 1969. Woprawjenje dósta 19 muži a 78 žonow. 12 nutnosćow a Boža nóc z hru, 54 zeńdženjow žónskeje služby, 8 zeńdženjow misioniskeho kruha, 9 zeńdženjow maćerjow, 44 bibliskich wječorow, 2 wosadneje popołdni, 3 zeńdženja muži, 10 wječorow za staršich, 12 zeńdženjow mlodych křesćanow, na 6 městnach bibliski tyždeň (42 wječorow).

27. a 28. junija 1970 swjećeše so Serbski cyrkwiński džen w Hodžiju.

Zběrki: za našu wosadu 23200,40 hr, na bibliskich wječorach 3352,61 hr, za krajnu cyrkwe 4548,35 hr, za wuporjedženje cyrkwe 7851,50 hr, za zwón w Čerwjonych Noslicach 2000,— hr, za pišćele 150,— hr, zběrki na hasach 6545,— hr, za cyrkwińske potreby 1658,04 hr, wšohromadže je to 49305,90 hr.

Klukš: Njerady podawam wam tu rozprawu wo tym, štož je so w léce 1970 w Klukšanskej wosadze stało, dokelž, štož ličby praja a štož wučitamny, je podhladne. Wo dušinej situaciji pak bych móhl chwalospěw spěwać a při tym sylzy plakać. Zo mějachmy wulke projekty, smy wam hižo pisali. Bohu džak, naše tepjenje je dotwarjene! Na 20000 hr je wosada we wjele lětach nadawała. Při najwjětšej zymje smy w cyrkwi byli, zo bychmy testowali. A smy prawje spokojom. Přičinimy sej najskerje hišće někotre aparaty pod lubje, zo njebychu naše plěchi wustudnyli. Smy sej při twarjenju wšelake kable sobu do hrjebje składli, a tak budže móžno, pohrjebnišćo wječor wobswětlić.

Do našich wosadnych domow smy hišće w pózdnej nazymje nowe wokna zatwarili. Za wšě wokna mějachmy přez 10 000 hr plaćić. Bohu tež tu džak, zo móžeše so to do kručteje zymy stać. Naše stare wokna běchu z wjetšeho džela přez 130 lět stare.

Hač móže što z was začuwać, što je to do prócy było?

Naša wosada je wokoło 2100 dušow wulka, ale mała bě črjódzička, kiž je tuto hoberske džěto dokonjała. Bohu džak, zo je to móhla a zo je wjetši džěl wosady finančnu podporu dał. Mamy někak 1100 kontow za dawki, a tute su w tutym léce na 5 000 hr wjace přinjesli hač w léce 1969 (někak 22 000 hr). To je tola připóznać. Džak, kiž su swěru po dawki chodžili! W nowym léce změje knjeni Angelika Wödlowa rodž. Guthec pokladnju w Klukšu. Jej wjele wjesela nimo mjerzanjow, a knjezej kantorej Lodži w Barce wutrobný džak, kiž je to za našu wosadu lětdžesatki swěru činil.

Wot léta 1969 mějachmy jednu starosć mjenje. Njetrjebachmy so njedželu wo njedželu wo kantora starač. Knjeni Lenzowa rodž. Renčec je nam přeco lěpje zahrała. W nazymje bě w Moritzburgu, zo by so tež za katechetku wukublać dała. Jej kurs prawe wjeselo činješe. Wot januara mamy nětko katechetku. Bóh budž z njej! Wutrobný džak knjeni Schattelowej, kiž je nam znajmjeńša w Klukšu samym swěru wupomhała.

Smy 1970 28 (1969 běchu to 24) křćenjow měli, zdžěla na kemšach. Zwěrowali smy w našim Božim domje a w Połpicy 10 (5) porow. Na Božu prawdu zańdžechu 28 bratrow a sotrow (24). Wot našeje wosady so džělchu 3 (2), a dwaj prošestěj (1) wo přijimanje.

Starosće čini nam slaba podpěra staršich w nabožinje, kiž podawamy w Kupoji pola Raškec (wutrobný džak!), w Połpicy (džak knjeni Drescherowej!) a w Klukšu. Konfirmandow bě 1970 38 (28).

Młoda wosada so jenož hišće w dwěmaj (3) skupinomaj schadžuje. Spytamy přeco zaso w Hućinjskej wosadu hromadže džělać. Mólíčke plody w prócowanju su widžec. Pačerske džěci běchu zhromadnje we Wjazońcy, a Młoda wosada so zhromadnje schadžuje. Bartska Młoda wosada je nas přeprósyla, a my smy jich raz přeprósyl.

Žony so zeńdu kóždy mėsac w Klukšu. Bychmy móhli wjace być, hdy bychy Klukšanske žony w prawej měrje mjez nami byli. Naša fa-

Naš luby hósć z Afriki powědaše nam wjele zajimaweho ze swojeje dalokeje domizny. Wón bě wučeny čłowjek. Někotře léta bě hižo za wučerja byl. Ze 26 lětami poda so do Europy, zo by w Lipsku medicinu studował. Při wšej swojeje wučenosći bě pobožny ewangelski křescan.

rarka je na kóncu léta z prawym wuspěchom přeni raz młode mačerje zhromadžiła, kaž so tež kóždy druhi mėsac młode mandželske schadžuja.

W tutym léce chcemy ponowjenje našich domskich skónčic a třěchi kantorata a diakonata znowa kryć kaž tež durje cyrkwe ponowić. Zo dyrbi so z našej čělownju něšto stać, je nam wšěm jasne. Njejasne pak je, što ma plaćić.

Witamy was hižo džensa lubje a radostnje na naš Serbski cyrkwinski džěn 1971 do Klukša a na naš 750-letny jubilej (1222–1972) w přichodnym léce.

Klukš. Přeni džěn hodow smědžestaj Hermann a Marta Leunert w Połpicy swój złoty kwas swječić. Pomhaj Bóh přeje swojimaj swěrnymaj čitarjomaj wšo dobre k jeju jubilejej. Bóh knjez daj jimaj miły a rjany wječor žiwjenja.

Bart: Přenju njedželu po Třoch kralach, 10. 1. 1971, dósta kandidat teologije Joachim Philipp ordinaciju a bu za fararja Bartskeje wosady zapokazany.

Młody Bartski farar narodži so w léce 1943 w Drježdžanach. Tam chodže na Křižny gymnazij. Po studiju na Lipsčanskej uniwersice bě jedne léto za džělačerja w ratarskim prodrustwje, zo by džěto a ludži na kraju zeznał.

Farar Philipp je slubił, zo chce serbsku rěč nawuknyć.

My přejemy lubemu bratřej Bože bohate žohnowanje za jeho skutkowanje w duchownym powołanju. Kaž Bartska wosada tak my wšitcy jeho a jeho lubu mandželsku, kotraž je z wučerku w Budyšinje, wutrobnje witamy do našeje srjedžizny.

Rakecy: Křćenjow 34 (32), konfirmandow 59 (51), wěrowanjow 11 (14), pohrjebow 57 (52).

Wjerški wosadneho žiwjenja w zańdženym léce běchu wopyt Křižneho chóra z Drježdžan pod swojim dirigentom D. Dr. Mauersbergerom a ekumeniskej Božej službě hromadže z Ralbičanskej wosadu. Wosebje džakowna je Rakečanska wosada, zo je z kantorom Bretschom wot 1. 9. 1970 sem kantorstwo zaso wobsadžene.

Njeswačidlo: 29 křćenjow (24), 38 konfirmandow (45), 7 wěrowanjow (8), 29 pohrjebow (45), 929 spowědných (1 008), (mjez nimi 156 na serbskich kemšach).

Na dobrowólnych darach je so pola nas w zańdženym léce nazběralo: 21 654,96 hr.

Hdyž so we wójnje naša cyrkej spali, bu wězo tež kamjentny, wuměsće rjany wołtar čezko wobškodženy. Wón drje je wuporjedženy, ale tej dvě postawje naprawo „Wěra“ a nalěwo „Nadžija“ tu hišće njejstěj.

Dziwnje so měješe z tutymaj figuromaj. „Nadžija“ tu po wójnje hišće bě, ale čětro jara nabita. Ju dowjezechmy do Drježdžan, zo by ju wumělc wuporjedžil. „Wěra“ pak bě so zhubila. Dołhe léta ju podarmo pytachmy. Nihdže žana „Wěra“. Skónčnje so dohladachmy pod starym hrodom někotrych kruchow „Wěry“. Kak běchu tam přišle?

Po wjace hač 25 lětach chcemy so nětk zmužić, swojemu wołtarzej zaso „Wěru“ a „Nadžiju“ dać. „Nadžija“ stej w Drježdžanach hižo hotowa. Trjebamy sej jenož po nju doječ. Ale kak by to wonhladało, hdy by wołtar měł na jednym boku „Nadžiju“ a městno „Wěry“ na druhim boku by prózdne bylo? Ně, „Nadžiju“ a „Wěru“, wobě trjebamy. Nječ budže „Wěra“ droha, my smy sej ju pola wuměla w Drježdžanach skazali. Wo žiwu wěru pak prošmy Boha w njebiesach.

Džak Bohu! Džens je njedžela

Pod tutym heslom budže stać naš Kublanski džěn

póndželu, 22. februara 1971,

w Budyšinje na Hornčerskej hasy

we wosadnym domje.

W 9 hodž. kemše — br. farar Albert-Budyski.

Přednošować budžetaj br. farar Feustel-Minakalski a sotra cand. theol. Renata Kralec z Hućiny.

Přindžće we wulkej ličbje!

Nječ je tutón džěn zaso tak prawje rjany, pobožny — a serbski.

Pomhaj Bóh, časopis ewangelskich Serbow. — Wuchadža jónkróc za mėsac z ličencu č. 417 Nowinarskeho zarjada pola předsydy Ministerskeje rady NDR. — Rjaduje Konwent serbskich ewangelskich duchownych. — Hłowny zamówlity redaktor: superintendent Gerhard Wirth — Njeswačidlski. — Ludowe nakładnistwo Domowina, Budyšin. — Čiść: Nowa Doba, čišćerňa Domowiny w Budyšinje (III-4-9-80).